

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **K. K.**

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, IČO 72050250**
odbor cizinecké policie
sídlem Purkyňova 1907/2, 568 14 Svitavy

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, č. j. KRPE-70836-53/ČJ-2024-170022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou rozhodnutí specifikované v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem vycestování, přičemž dobu zajištění stanovil podle § 124b odst. 4 téhož zákona na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 30. 9. 2025 ve 12:00 hodin. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 10. 2025.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2002 se svojí matkou. V roce 2009 mu byl zde udělen trvalý pobyt. V roce 2019 mu však byl zrušen, neboť žalobce páchal trestnou činnost. V roce 2020 žalobce ztratil kartu povolení k trvalému pobytu a v roce 2022 cestovní doklad, obě ztráty žalobce nahlásil, o náhradní cestovní doklad na zastupitelském úřadu Ruské federace nepožádal. Na území České republiky žijí žalobcovi příbuzní. Žalobce se stýká s matkou, která zde má trvalý pobyt, jednou za půl roku, se sestrou se nestýká, stýká se s nevlastním bratrem, a to asi jednou týdně. Žalobce má syna D. M., který je českým občanem. Na jeho výchově se nepodílí, má soudem stanovenou povinnost platit výživné. Po vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žil žalobce jako bezdomovec, následně při výslechu dne 29. 7. 2025 uvedl, že žije u přítelkyně R. P.
3. Ve věci žalobce byla vydána správními orgány a soudy České republiky tato rozhodnutí:
- Dne 1. 9. 2023 vydalo Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky č. j. OAM-241-19/ZR-2023 (právní moc dne 18. 9. 2023) a žalobci byla k vycestování stanovena lhůta 30 dní. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce soudně nebránil.
 - Dne 24. 2. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č. j. KRPE-64021-43/ČJ-2024-170022-SV na dobu dvou let, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2025.
 - Dne 28. 7. 2025 byl žalobce kontrolován Policií ČR, přičemž pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu a je veden v evidenci nežádoucích osob od 7. 3. 2025, dle záznamu v schengenském informačním systému SIS II se na něj vztahuje rozhodnutí o navrácení s lhůtou pro dobrovolné vycestování do 6. 4. 2025. Dle informačních systémů byl žalobce odsouzen za přečin a zločin.
 - Dne 29. 7. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování, neboť žalobce i po skončení lhůty k dobrovolnému vycestování setrval na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žalobu.
 - Následně pak bylo vydáno dne 1. 10. 2025, rozhodnutí č. j. KRPE-70836-53/ČJ-2024-170022 o zajištění žalobce, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce vědomě pobýval nezákonně na území České republiky, neoprávněně pracoval, snažil se skrývat, nezajistil si oficiální cestovní doklad. Dle žalovaného by proto byl zmařen účel správního vyhoštění, pokud by nebyl žalobce zajištěn. Žalobce nemá žádné zdravotní potíže, na území České republiky má sice příbuzné, avšak nevytvořil si „*vlastní bytové, sociální a rodinné zázemí*.“ Pokud jde o syna, na jeho výchově se nijak nepodílí, na výživném dluží desetitisíce Kč. Žalobce neoznačil žádnou osobu, která by mu mohla poskytnout finanční záruku. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců je možný návrat žalobce do Ruské federace a dospěl k závěru, že ve věci žalobce jeho návratu do země původu nic nebrání. Pokud jde o dobu zajištění v délce 40 dní, tu pak žalovaný odůvodnil poukazem na zkušenosti s délkou doby pro ověření totožnosti a vydání cestovních náhradních dokladů v podobných případech (Ukrajina, Moldavsko, Srbsko).

Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobce považuje žalované rozhodnutí vzhledem k nedostatečnému odůvodnění za nepřezkoumatelné a navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V konkrétní rovině pak žalobce uplatnil následující žalobní body. Předně žalobce tvrdil, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho konkrétní situací, že rozhodnutí je šablonovité. Dle žalobce nemůže být jediným důvodem zajištění žalobce to, že nevycestoval nebo závěr žalovaného, že tak ani nehodlá učinit. Odkázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38. Mimo to tvrdí, že doba zajištění není řádně odůvodněna. Dle žalobce nejsou případné odkazy na zkušenosti s realizací vyhoštění do jiných zemí, když dle něj je obecně známou zkušeností, že zastupitelský úřad Ruské federace nespolupracuje. Nadto žalovaný sám uznal, že v posledních letech vyhoštění do Ruské federace nerealizoval. Dle žalobce uvedené svědčí spíše o nemožnosti zrealizovat vyhoštění žalobce. Žalobce k žalobě doložil čestné prohlášení jeho matky E. S. ze dne 9. 8. 2025, které má prokázat, že všichni příbuzní žijí na území České republiky a pouze vzdálení příbuzní žijí na Ukrajině. Žalobce tvrdí, že na území České republiky založil rodinu. Jeho partnerkou je R. P. (má dceru V. P.). *Rodina je na něm citově a finančně závislá.* Žalobce má za to, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů dle zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž platí, že vyjádření žalovaného není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10; ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34; ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15; ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56; ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45). Teprve a až v druhé řadě, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné, reaguje soud i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020–41, bod 9). Lze přitom zdůraznit, že žalobce dle žalovaného opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, nerespektuje rozhodnutí o vyhoštění a nereaguje na svoji povinnost vycestovat. Žalobce nemá reálnou možnost legálního příjmu. Svůj nelegální pobyt aktivně neřešil, spoléhal na to, že nebude policií kontrolován. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a to bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je cizinec povinen: *pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je*

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

8. Podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: *[p]olice je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

9. Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců: *[p]olice v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

10. Podle věty první ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*

11. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zabýval se touto námitkou krajský soud přednostně, neboť případná nepřezkoumatelnost by napadené rozhodnutí bez dalšího vylučovala z věcného přezkumu. Krajský soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelné, z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je dostatečně srozumitelné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016–24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017–35).

12. Zajištění představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců však zároveň musí být skutečně účinné a cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Žalovaný v dané věci dostatečně vysvětlil, proč v případě žalobce nelze užít zvláštních opatření. Žalobce zde nemá žádné dlouhodobé

a stabilní pobytové, sociální či ekonomické zázemí, zejména u něj není předpoklad, že by se hodlal skutečně zdržovat na případně nahlášeném místě pobytu. Ač žalobce mohl, soudu nepředložil žádný důkaz o tom, že bude skutečně pobývat u R. P., kterou označuje za partnerku. Naproti tomu předložil prohlášení jeho matky, se kterou se vídá přibližně jednou za půl roku, a to prohlášení toliko o tom, kdy rodina přišla na území České republiky a o tom, že vzdálené příbuzné mají na Ukrajině, nikoliv na území Ruské federace. To žalovaný ve svém rozhodnutí nespороval. Matka žalobce však neprohlásila, že se u ní může žalobce zdržovat.

13. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 35-43, nebo ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 26/2017), ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince nelze přistoupit, pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit. Ve věci žalobce je s ohledem na shora uvedené zjevné, že nelze rozumně vyhodnotit použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců jako efektivní.
14. Tedy krajský soud shrnuje, že po zhodnocení osobních, majetkových a rodinných poměrů žalobce a s ohledem na to, že žalobci bylo správní vyhoštění uděleno opakovaně poté, co předchozí vyhoštění nerespektoval, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když neuložil žádné ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a rozhodl o zajištění žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41), přičemž krajský soud připomíná, že finanční záruka v průběhu správního řízení nebyla ani nabídnuta. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že žalovaný z důvodu reálné nemožnosti použít zvláštní opatření musel přistoupit k zajištění žalobce, neboť ten svým dlouhodobým postojem jasně ukazuje, že nehodlá respektovat rozhodnutí o vyhoštění a dobrovolně vycestovat z České republiky. K odkazu žalobce na soudní rozhodnutí, dle kterého nelze považovat za jediný důvod zajištění neochotu cizince vycestovat z České republiky, je třeba uvést, že v případě žalobce se o takový případ nejedná, a to právě s ohledem na přistupující okolnosti vylučující použití zvláštního opatření. Je třeba přitom připomenout, že žalobce se v minulosti dopouštěl trestné činnosti, čímž prokázal neúctu k právnímu řádu České republiky.
15. Pokud jde o dobu zajištění na 40 dní podle § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pak dle soudu je uvedená doba dostatečně skutkově odůvodněna. Žalovaný jasně vyložil, že se opírá o zkušenosti s přípravou potřebného náhradního cestovního dokladu a s přípravou celkové realizace vyhoštění. Okolnost, že v posledních letech nedošlo k vyhoštění občana Ruské federace, nemůže být sama o sobě důvodem pro to, aby žalobce nebyl vyhoštěn. Takovou argumentaci je třeba odmítnout (*argumentum ad absurdum*), neboť jinak by nebylo možné realizovat vyhoštění žádného občana Ruské federace.
16. Krajský soud tedy shrnuje, že shora uvedené rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem a respektovalo individuální okolnosti případu žalobce. Dle krajského soudu nelze v žalovaném rozhodnutí spatřovat porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje osobní svobodu jednotlivce, neboť zákonné podmínky zajištění byly splněny. Z těchto důvodů nedošlo k porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje právo na osobní svobodu a bezpečnost. Krajský soud proto vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

17. Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalované jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. října 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně